

РЕШЕНИЕ

№ 516

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Мария Райкинска

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Мария Райкинска Въззивно гражданско дело
№ 20201000503526 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 ГПК.

С решение № 3007/14.05.2020 г. по гр.д. № 13719/2017 г. на СГС, I-13 състав са отхвърлени предявените от И. П. И., П. И. Т. и П. В. С. против „Ню Бояна Филм“ АД, искове с правно основание чл. 108 от ЗС за признаване на собствеността и предаване на владението върху Урегулиран поземлен имот VI-97, находящ се в местността „Национален киноцентър“ Бояна гр. София, целият с площ от 3 800 кв.м, съставляващ съгласно скица копие от неodobрен кадастрален план имот пл. № 97, нанесен в кадастрален лист № 600, 661, с идентификатор **68134.1945.97**, при граници на имота съгласно Скица от Агенция по кадастъра: Поземлен имот с идентификатор **68134.1945.104**, Поземлен имот с идентификатор **68134.1945.18** и Поземлен имот с идентификатор **68134.1945.1161**, като неоснователни.

Отхвърлени са и предявените от И. П. И., П. И. Т. и П. В. С., против „Ню Бояна Филм“ АД, правно основание чл. 73 изр.1 от ЗС /евентуално на основание чл.59 ЗЗД/ за заплащане на обезщетения за ползването на процесния имот/за обогатяване на ответника за периода от 10.07.2017 г. до 24.10.2017 г. в размер за първите двама от по 1750 лв. и от 3500 лв. за третия ищец, като неоснователни.

Ищците И. П. И., П. И. Т. и П. В. С. са депозирали въззивна жалба вх. № 68710/13.07.2020 г., с която обжалват изцяло първоинстанционното решение, което намират за неправилно и незаконосъобразно. Поддържат, че от приетите по делото писмени доказателства се установявало, че са придобили собствеността върху процесните имоти по установения от закона ред. Освен това свидетелските показания на свидетеля М., както и установените с други доказателства извършвани от тях действия, доказвали, че ищците необезпокоявано и без противопоставяне от страна на ответника владели процесния имот. Съдът допуснал процесуално нарушение, като при

разпита на свидетеля М. в залата присъствал и доведения от ответника свидетел, всъщност той присъствал по време на цялото заседание, което било недопустимо и водело до постановяване на незаконосъобразно решение. Поддържа, че приети от съда изводи са неправилни и вътрешнопротиворечиви. Излага доводи по същество на спора. Моли обжалваното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат уважени изцяло.

Ответникът „Ню Бояна Филм“ АД е депозирал отговор на въззивната жалба, в която излага доводи за нейната неоснователност. Моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Следователно относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан и следва да се произнесе в рамките на наведените от страните оплаквания, като обаче следва служебно да провери спазването на императивни материалноправни разпоредби, приложими към спора (така т. 1 от тълк. решение № 1/2013г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК).

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Във връзка с правилността, като взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания акт и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

В исковата си молба И. П. И., П. И. Т. и П. В. С. са твърдели, че са съсобственици на недвижим имот, представляващ УПИ VI, находящ се в местността „Национален киноцентър“ Бояна гр. София, целият с площ 3800 кв.м., съставляващ съгласно скица копие на неodobрен кадастрален план имот пл. № 97, нанесен в кадастрален лист №№ 6001 661, а съгласно Скица на поземлен имот № 15416708/24.08.2016 г. на АГКК Поземлен имот с идентификатор 68134.1945.97, с площ съгласно данните от Агенцията по кадастр от 3 828 кв.м., при граници на имота по скица: от две страни имот на „Ню Бояна Филм“ АД и от една страна улица Боянска. Уточнили са, че собствеността върху имота придобили чрез сделки по покупко-продажба, а именно:

П. И. Т. и И. П. И. придобили общо $\frac{1}{2}$ от имота по силата на договор за покупко-продажба, сключен под формата на нотариален акт № 221 т. I, рег. № 1708, дело № 24 от 2001 г. на нотариус В. К. с район на действие СРС.

И. Н. С., наследодател на В. П. С. и П.В. С., закупила $\frac{1}{8}$ ид.ч. от същия имот с договор за покупко-продажба, сключен под формата на нотариален акт № 28, т. I, рег. № 1873, дело № 31 от 2001 г. на нотариус В. К. с район на действие СРС.

И. С. била призната за собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота с нот. акт № 5, т. I, рег. № 2295, дело № 40 от 2001 г. на нотариус В. К. с район на действие СРС, от които $\frac{3}{8}$ ид.ч. придобити по наследство и $\frac{1}{8}$ ид.ч. – чрез покупко-продажба.

По-късно, пред 2007 г. към имота по силата на изменение в дворищна регулация, били придадени 70 кв.м. от имот без номер от кв. 1 по плана на гр. София, м. „Национален киноцентър“, собственост на „Бояна филм“ АД.

Ишците са твърдели, че ползват необезпокоявано имота от 2001 г. като същият е заграден, в него засадили дръвчета, поддържат растителност, косят го и др. Ползват го за излети и пикници, редовно плащат дължимите се за него данъци. По тяхна инициатива била проведена процедура по регулация, като със Заповед № РД-09-50-327/30.03.2001 г. било одобрено частично изменение на ДРП на кв. 1 за създаване на парцел УПИ VI-97. Твърдели са още, че от момента на придобиване на имота

упражняват непрекъснато добросъвестно давностно владение, поради което и на това основание са придобили собствеността върху имота, като се позовават на кратката 5-годишна придобивна давност (молба от 27.02.2018 г.)

Посочили са, че при посещение в имота през 2010 г. с цел неговото трасиране установили, че ответното дружество „Ню Бояна Филм“ АД е затворило вратата в оградата, която ограждала имота и през която те осъществявали влизане в имота. Дошла охраната на дружеството и ги изгонила с аргумента, че влизат в чужда собственост. Понастоящем дружеството продължавало да не ги допуска до имота с твърдения, че той е част от техен имот. През 2017 г. ищците отправили писмена покана за преустановяване на действията на ответника, но той не само не сторил това, а и започнал насипни и строителни мероприятия там. Предвид това са предявили иск за установяване правото им на собственост върху процесния имот и за осъждане на ответника за предаване владението върху него, както и иск за заплащане на обезщетение за лишаване от ползването, като в молба от 19.03.2018 г. са уточнили, че претендират обезщетение за периода 10.07.2017 г. до 10.03.2018 г., като И.И. претендира по 500 лева месечно или общо 4000 лева, П. И. Т. – по 500 лева месечно или общо 4000 лева и П. В. С. по 1000 лева месечно или общо – 8000 лева.

С молба, депозирана в о.с.з. на 12.12.2019 г. ищците са увеличили искове си относно месечното обезщетение, но са намалили периода на претенцията на 10.07.2017 г. до 24.10.2017 г., като И.И. претендира по 750 лева месечно или общо 2 625 лева, П. И. Т. – по 750 лева месечно или общо 2 625 лева и П. В. С. по 1500 лева месечно или общо – 5250 лева

По-късно, с молба от 27.02.2019 г., ищците са уточнили, че П.Т. и И.И. са придобили $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота от С. З. Й., който от своя страна го е придобил по наследство от З. З. Й.. П.С. пък придобила собствеността на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота по наследство от Н. А. Щ.. З. Й. и Н. Щ. придобили собствеността върху $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота всеки по силата на Нотарален акт за продажба № 196, т. IX, рег. № 1796/ 04.07.1941 г. на I нотариус при СОС от И. С. А..

Процесният имот бил отчужден от държавата от З. Й. и Н. Щ. по реда на ЗОЕГПНС (отм.) с ПМС № 71/04.08.1949 г. и актуван с АДС № 1448/30.09.1949 г.

Впоследствие собствеността върху него била възстановена в полза на правоимащите със Заповед № РД-09-34/03.02.1999 г. на Министъра на културата чрез намаляване капитала на „Бояна филм“ АД със стойността на дялове, съответстващи на стойността на правото на собственост на процесния имот. На следващо място се твърди, че собствеността била възстановена и по ЗВСОНИ съгласно чл. 1., ал. 1 от този закон, като били налице всички предпоставки за това. Ищците иницирали административна процедура по възстановяване на собствеността и получили Протокол с решение на министерство на културата от 29.09.1998 г. за възстановяване на собствеността. От този протокол се установявало, че имотът е отчужден по ЗОЕГПНС (отм.) и че същият следва да се възстанови по реда на чл. 2, ал. 4 ЗОСОИ, тъй като същият може да се обособи в самостоятелен парцел. На база на този протокол областният управител издал две заповеди – Заповед № РД.570315/11.10.1999 г. и Заповед № РД-57-318/12.10.1999 г., с които разпоредил имотът да се отпише от актовете книги. Посочен бил имот пл.№ 285, но той бил идентичен с имот пл. № 97, което било удостоверено от СО.

На следващо място ищците са поддържали, че дори да се приеме, че процесният имот е бил отчужден по реда на Закона за приложение на общия градоустройствен план на Столична голяма община от 1941 г., то този закон повелявал, че имот не може да бъде завзет преди на собствениците да е изплатено съответно обезщетение, а такова обезщетение на наследодателите на ищците не било заплатено. Отчуждителният му

ефект бил отпаднал по силата на Закона за планово изграждане на населените места, влязъл в сила на 9.07.1956 г., тъй като до тази дата имотът не бил завзет фактически за реализиране на отреденото с плана мероприятие.

Ответникът е депозирал в срок отговор на исковата молба, в който оспорва исквете. Поддържа, че не ишците, а дружеството е собственик на процесния имот, който е придобит чрез включването му в капитала на дружеството по реда на чл. 17 ЗППДОБП (отм.). Пояснил е, че процесният имот е част от терен, който става държавен по силата на Заповед № 2139/19.04.1948 г. на министъра на комуналното стопанство, с която се утвърждава подробен регулационен план, съобразен с общия градоустроителен план за филмов център – Българска кинематография, на основание Закона за приложението на общия градоустроителен план на СГО от 1941 г. Отчуждаването на имота ставало по силата на самите подробни регулационни планове. Правата на собственост на държавата се упражнявали от ДП „Българска кинематография“. По-късно, видно от АДС № 4613/1970 г., с който бил актуван имот, част от който е процесният, същият представлявал част от материалните дълготрайни активи на Студия за игрални филми „Бояна“. С РМС № 3/18.01.1995 г. било разпоредено преобразуване на СИФ „Бояна“, Студията за анимационни филми „София“ и ДП „Обработка на филми“ в еднолично акционерно дружество с държавно имущество „Бояна Филм“ ЕАД, като с акта на преобразуването имотът преминал в собственост на дружеството. Това обстоятелство било пречка за реституция, съгласно §6, ал. 6 ЗППДОБП (отм.).

На следващо място ответникът е поддържал евентуално основание за придобиване на процесния имот – давностно владение с твърдение, че от създаването на Киноцентърът ответникът упражнява непрекъснато, явно и несмущавано владение върху целия терен, част от който е процесният имот, като е развил и експлоатирал имота. Изтеклият давностен срок не бил прекъсван.

Ответникът е оспорвал фактическите твърдения на ишците относно отчуждаването на процесния имот, относно липса на плащане на обезщетение при отчуждаването, както и относно осъществявано владение върху същото.

Ишците са оспорили твърденията на ответника, че праводателите им са били обезщетени за отчуждения имот, че имотът се включва в терена, собственост на ответника, както и че ответникът е придобил имота по давност, тъй като считат, че ответникът е могъл да владее най-рано от 22.12.2006 г., когато собствеността му е призната с констативен нотариален акт, а ишците придобили собствеността по давност още на 17.05.2006 г. На следващо място ишците са твърдели, че са прекъсвали давностното владение на ответника с множество действия – трасиране на имота на 01.11.2009 г., сигнал до прокуратурата на 01.07.20010 г. и водено административно дело за имота.

В първото открито съдебно заседание от 03.10.2019 г. ишците се уточнили, че претендират да са собственици на процесния имот, след като същият бил отчужден по ЗОЕГПНС (отм.) и съответното им възстановяване по реда на ЗВСОНИ. Те се легитимирали като собственици със Заповед на Министерство на културата от 1999 г., с която имотът бил изкаран от капитала на „Ню Бояна Филм“ ЕАД и предаден на наследниците на собствениците и на тази база били издадени две заповеди на областния управител. Конкретно И. и П. придобили правото на собственост чрез покупко-продажба, а П. чрез наследствено правоприемство. Тримата заедно претендират да са собственици и на основание придобивна давност.

По делото пред първата инстанция са събрани писмени доказателства, изслушани са свидетели и са изслушани заключения на СТЕ и СОЕ. Пред въззивната инстанция допълнително са представени писмени доказателства, изслушани са

свидетели и е изслушано заключение на СТЕ. От така събраните относими към спора доказателства се установява следното:

С нотариален акт за продажба № 196, т. IX, рег. № 1796, дело № 1670/04.07.1941 г. И. С. А. е продал на Н. А. Щ. и З. З. Й. по $\frac{1}{2}$ ид.ч. от собствената си нива, находяща се в землището на село Драгалевци- София, в м. „Равен Герен“, цялата от около 3800 кв.м., при съседни на цялата нива: П. С. А. от изток, бара от запад, черен път от юг и Ц. П. Х. от север.

С Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 22, т. I., рег. № 1708, дело 24/17.05.2001 г. на нотариус В. К. С. З. Й. е продал на П. И. Т. и И. П. И. свой придобит по наследство недвижим имот, а именно: $\frac{1}{2}$ ид.ч. от неурегулиран поземлен имот, находящ се в м. „Национален Киноцентър“, Бояна, гр. София, целият с площ 3800 кв.м., съставляващ съгласно скица копие на неodobрен кадастрален план имот пл. № 97, нанесен в кадастрален лист № 660, 661, при граници на целия имот по скица:от всички страни имот на „Бояна Филм“ ЕАД.

С Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 28, т. I., рег. № 1873, дело 31/31.05.2001 г. на нотариус В. К. Р. К. Г. – Щ. е продала на И. Н. С. собствената си придобита по наследство част от недвижим имот, а именно: $\frac{1}{8}$ ид.ч. от неурегулиран поземлен имот, находящ се в м. „Национален Киноцентър“, Бояна, гр. София, целият с площ 3800 кв.м., съставляващ съгласно скица копие на неodobрен кадастрален план имот пл. № 97, нанесен в кадастрален лист № 660, 661, при граници на целия имот по скица:от всички страни имот на „Бояна Филм“ ЕАД.

С Нотариален акт за собственост на недвижим имот № 5, т. I., рег. № 2295, дело 40/26.06.2001 г. на нотариус В. К. И. Н. С. е призната за собственик на следния недвижим имот: $\frac{3}{4}$ ид.ч. са придобити по наследство, а $\frac{1}{8}$ ид.ч. е придобита чрез покупко-продажба, а именно $\frac{1}{2}$ ид.ч. от неурегулиран поземлен имот, находящ се в м. „Национален Киноцентър“, Бояна, гр. София, целият с площ 3800 кв.м., съставляващ съгласно скица копие на неodobрен кадастрален план имот пл. № 97, нанесен в кадастрален лист № 660, 661, при граници на целия имот по скица:от всички страни имот на „Бояна Филм“ ЕАД.

Видно от удостоверение за наследници на Н. А. Щ., негова законна наследница е И. Н. С., починала на *** г.

Видно от удостоверение за наследници на И. Н. С., починала на *** г., нейни законни наследници са В. П. С. и П. В. С..

Видно от удостоверение за наследници на В. П. С., починал на *** г., негов единствен законен наследник е П. В. С..

С писмо на директора на Архитектурно-благоустройствена дирекция на Столична община № 10261/13.09.1946 г. до Фондация Българско дело е съобщено, че Градоустройствения съвет в заседанието си на 29.08.1946 г. с протокол № 22, т. 1 е решил“ Отрежда теренът, включен между местностите „Габеро“, „Равен герен“, „Жеровица“ и „Манастирската нива“ между с. Бояна и с. Драгалевци за Държавен киноцентър към Фондация „Българско дело“ при Министерство на информацията и изкуствата. В този смисъл се изменя градоустройствения план“

Със Заповед № 2119/19.04.1948 г. въз основа на Закона за градоустройствения съвет при Столична голяма община е утвърден подробен регулационен план, съобразно предвижданията на общия градоустройствен план за филмов център – Българска кинематография.

С Протокол от 03.08.1948 г., на основание чл. 15 от Закона за приложение на общия градоустройствен план на София е определена цената на имоти в землището на с. Бояна, като са посочени и техните собственици.

С АДС № 4752/28.09.1952 г. на основание Указ за създаване на националния киноцентър е актуван имот, находящ се в землището на с. Бояна – София, отчужден за национален киноцентър, състоящ се от изброени в него постройки. Посочено е, че имотът се ползва от Национален киноцентър.

С АДС № 4613/13.04.1970 г. е актуван имот – място от 1118 дка в м. Киноцентъра, Бояна, ведно с построените в него сгради. Посочено е, че имотът е предаден на Комитета за кинематография, и е собственост на Студия за игрални филми.

Със Заповед № 1230/15.07.1972 г. е одобрен идейния застроителен план на Национален киноцентър в м. Бояна - Драгалевци.

Представена е Оценка на материалните дълготрайни активи, нематериалните дълготрайни активи и материалните запаси на СИФ „Бояна“ към 31.12.1992 г., видно от която в тях се включват и земи с балансова стойност 70 895 лева. В обяснителната записка към оценката е посочено, че СИФ „Бояна“ е разположен на терен, отреден за нуждите на Киноцентъра от землището на селата Бояна и Драгалевци през 1957 г. и узаконен с АДС от 13.04.1970 г.

Видно от извлечение от сметка 201 – земи на СИФ „Бояна“ в нея е вписана земя от 1118 кв.м. с балансова стойност 70895 лева.

С РМС № 3/18.01.1995 г. са преобразувани Студията за игрални филми „Бояна“ – София, Студията за анимационни филми „София“ – София и ДП „Обработка на филми“ - София, в еднолично акционерно дружество с държавно имущество „Бояна Филм“. Посочено е, че дружеството поема активите и пасивите на Студията за игрални филми „Бояна“ – София, Студията за анимационни филми „София“ – София и ДП „Обработка на филми“ – София. Дружеството е вписано в търговския регистър по ф.д. № 1364/1995 г. на СГС.

С Решение № 883/05.02.1999 г. на Агенцията по приватизация е открита процедура по приватизация на „Бояна Филм“ ЕАД.

С Акт за частна държавна собственост № 3342/18.02.2003 г. е актуван терен с площ 302 851 кв.м., включващ технологичната територия на „Бояна Филм“ ЕАД, представляваща УПИ I, територия за зелени връзки, част от технологичната територия на Националния киноцентър, представляваща УПИ V, площ за Водонапорни басейни – Па, Площ за полоса водопровод – II б и Площ за полоса водопровод – Пв, както и множество сгради. Посочен е предходен АДС № 4613/13.04.1979 г. Посочено е още, че имотът е включен в капитала на „Бояна филм“ ЕАД.

В писмо на СО до „Бояна Филм“ АД от 08.08.2006 г. е посочено, че Киноцентърът е бил предвиден в Общия градоустройствен план на София, утвърден с Указ № 973/1949 г. на Народното събрание, в граници, включващи терените на север от ул. „Кумата“ като общата му площ е била 1118 дка. С Общия градоустройствен план от 1961 г. територията му е станала 934.5 дка. След 1989 г. територията му е намалена до 262.5 дка.

Представен е План за финансиране на капиталовложенията за 1949 г. на ДП „Българска кинематография“, в който са включени и обекти на Киноцентър с. Бояна.

Представена е Сметка за вертикална планировка на Киноцентъра от 1954 г.

С Решение № 340–03.10.1950 г. е одобрен новият проект за построяване на Български национален киноцентър до 1955 г.

Представен е Списък, утвърден с РМС № 1238/15.10.1957 г. относно сградите, които следва да бъдат построени до 1962 г. в Киноцентъра.

С Нотариален акт за собственост на недвижим имот, придобит чрез включване в

капитала на търговско дружество № 117, т. VI, рег. 14605, дело №1020/22.12.2006 г. на нотариус В. М., дружеството „Бояна Филм“ АДЕ признато за собственик на поземлен имот, находящ се в гр. София, район „Витоша“, м. „Национален киноцентър София – Бояна“, с обща площ по графични данни 355 790 кв.м. Имотът представлява следните две зони, представляващи разпределение на територията по Генплана, а именно: Зона II, представляваща „Технологична територия на Национален киноцентър по Генплан“ на площ 328 860 кв.м. и Зона V, представляваща „Територия за зелени връзки, част от Технологичната територия на Национален киноцентър“, на площ 6 900 кв.м.

Със Заповед № РД- 09-34/03.02.1999 г. на министъра на културата е намален капитала на „Бояна Филм“ ЕАД чрез намаляване стойността на дяловете, съответстващи на стойността на правото на собственост на имот с пл. № 285 от к.л. 660, 661 с площ 3800 кв.м., м. „Национален киноцентър“, Бояна на наследниците на Н. А. Щ. и на З. З. Й.

Със Заповед № РД-57-315/11.10.1999 г. на областния управител на София-град е наредено да се отпише от актовете книги за държавна собственост АДС № 1448/30.09.1949 г. за следния недвижим имот, находящ се в м. „Национален киноцентър“ Бояна, пл. № 285, от к.л. 660, 661 – 1–/2 ид.ч. от нива, с площ от 1900 кв.м., цялата от 3800 кв.м. В мотивите е посочено, че имотът е актуван с посочения АДС като одържавен на основание ЗОЕГПНС (отм.) с ПМС № 71/04.08.1949 г. от бивш собственик Н. А. Щ. е предоставен на ДП „Българска кинематография“. Разпоредено е владението да се предаде на наследниците на Н. А. Щ..

Със Заповед № РД-57-318/12.10.1999 г. на областния управител на София-град е наредено да се отпише от актовете книги за държавна собственост АДС № 88 (2842)/21.05.1949 г. за следния недвижим имот, находящ се в м. „Национален киноцентър“ Бояна, пл. № 285, от к.л. 660, 661 – 1–/2 ид.ч. от нива, с площ от 1900 кв.м., цялата от 3800 кв.м. В мотивите е посочено, че имотът е актуван с посочения АДС като одържавен на основание чл. ЗОЕГПНС с ПМС № 71/04.08.1949 г. от бивш собственик З. З. Й. е предоставен на ДП „Българска кинематография“. Разпоредено е владението да се предаде на наследниците на З. З. Й..

Видно от Удостоверение на Поземлена комисия „Витоша“ имот пл. № 285 по кадастър на гр. София от 1950 г. е идентичен с нов пл. № 97, к.л. 660, 661.

Пред първата инстанция е изслушано заключение на СТЕ, изготвено от вещото лице инж. Л. М.. Той е посочил, че Общият градоустройствен план на Столична голяма община е утвърден от Народното събрание на 12.04.1938 г. с Наредба-закон за одобрение на общия градоустройствен план на Столична голяма община и приложението му е регламентирано с няколко закона, включително Закон за приложение на ОГП на СГО.

Територията на Националния киноцентър е отразена за първи път в кадастрален план на м. Бояна – Драгалевци от 1946 г., кад.л. 641, 642, а първият Подробен регулационен план за територията на киноцентъра е одобрен със Заповед № 2139/19.04.1948 г. на министъра на комуналното стопанство и благоустройство.

С Указ № 973/20.12.1949 г. на Народното събрание е одобрено изменение на Общия градоустройствен план на София от 1945 г., като е обособен терен, отреден за Държавен киноцентър към фондацията „Българско дело“ при министерство на информацията и изкуствата, съгласно Решение на градоустройствения съвет на Столична голяма община от 29.06.1946 г. по протокол № 22, т. 1. Теренът е разположен между селата Бояна и Драгалевци и включва местностите „Кръстово ливаге“, „Равен герен“, „Манастирски ниви“ и „Габеро“.

Съгласно ОГП от 1961 г. територията ограничена от в.з. Кноцентъра I част на

изток, ул. „Кумата“ на север, в.з. Бояна на запад и градската черта на юг е предвидена за обществени нужди – Киноцентъра.

С Решение № 13 по протокол № 54/15.12.1999 г. на СОС е актуализиран генералния застроителен план на Киноцентъра Бояна и площта му е намалена съобразно реалните технологични нужди на СИФ Бояна, като върху бившата територия на киноцентъра са обособени пет зони, от които зона II – технологична територия на Национален киноцентър с площ 328.86 дка и зона V – територия за зелени връзки, част от технологичната територия на Национален киноцентър с площ 6.90 дка. Спрямо това зонироване процесният имот попада в технологичната територия на Националния киноцентър II зона. Процесният имот не се застъпва с други имоти, собственост на „Бояна Филм“ АД, но попада в технологичната територия на киноцентъра. С изменение на регулационния план със Заповед № РД-09-50-327/30.03.2011 г. е създаден парцел VI-97 от кв. 1. Според последното изменение на регулационния план от 17.12.2007 г. процесният имот попада в УПИ VI-97 и на УПИ 0 в кв. 1. В сегашната кадастрална карта е нанесен с идентификационен номер 681634.1945.97 и представлява УПИ VI-97 от кв. 1, м. Киноцентъра. Същият е с достъп от ул. „Кумата“, като е заграден с метална ограда на бетонова основа и достъпът е от централния вход на киноцентъра. В имота са проведени изкопни и подравнителни действия след август 2015 г., а преди това такива дейности не са извършвани.

Съгласно АДС № 4613/13.04.1970 г., издаден от Кирковски РНС на СГНС е отреден терен с площ 1118 дка, съставляващи ПИ пл. № 817, 815, 178 , 354, 348 по регулационна преписка 38/1948 г. в м. „Киноцентъра-Бояна“. Процесният имот 68134.1945.97 попада в североизточната част на този терен и е част от технологичната територия на Национален киноцентър -зона II.

Процесният имот 68134.1945.97 не е застроен, но представлява част от прилежащата територия, включена в Генералния план и е неделима част от целия комплекс, отреден за Национален Киноцентър – видно от проектните работи на Гипрокино Москва, теренът предвижда комплексно застрояване и свободни от застрояване площи, предназначени за натурни снимки.

Оградата, изградена на имота на Националния киноцентър е изградена по имотната граница, съгласно действащата кадастрална карта и представлява метална ограда на бетонова основа с височина до 60 см.

В съдебно заседание вещото лице М. е пояснил, че процесният имот се намира в ограден терен, който е с ограда на киноцентъра, но е с отделна кадастрална единица, отделно УПИ VI-97. В момента то попада в УПИ 0. Отвсякъде граничи с УПИ 0, освен откъм улица „Кумата“, която е едно и също с ул. „Боянска“.

В допълнително заключение на СТЕ, изготвено от вещото лице М. е посочено, че между 2000 г. и 2015 г. дейности в процесния имот не са извършвани. Мероприятието в Киноцентъра е реализирано като комплексно, поради което обхваща и процесния имот.

Посочено е още, че строителните работи по изграждане на Киноцентъра са започнали още през 1949 г.

Оградата на Киноцентъра е изградена през 1965 г.

В съдебно заседание вещото лице М. е уточнило, че процесният имот не е ограден. Има ограда от една страна, откъм улицата и това е оградата на Киноцентъра. Имотът е обособен само като кадастрална единица.

Пред въззивната инстанция е изслушано заключение на СТЕ, изготвено от вещото лице Р.П.. Той е посочил, че имотът, описан в нот. акт № 196/05.07.1941 г. към момента на съставяне на този нотариален акт се намира в землището на с. Драгалевци,

София, м. „Равен Герен“ с площ 3.800 дка. Представлявал е нива (зеделски имот). През 1942 г. и след това се изработва и попълва първият кадастрален план на имотите в тази местност и съседните ѝ. По този кадастрален план процесният имот е представлявал имот с пл. № 285, който е напълно идентичен с имот пл. № 97, к.л. 660, 661.

Имотът, отреден за изграждане на Киноцентъра представлява имотите между местностите „Габеро“, „Равен герен“, „Шевовица“ и „Манастирска нива“, като същите са били отредени за терен за „Държавен киноцентър“. Това става с изменението на Общия градоустройствен план на София с Решение на Градоустройствения съвет от 29.08.1946 г., с т. 1 по протокол № 22. Процесният имот е част от тази територия. Във връзка с изменението на Общия градоустройствен план се одобрява и подробен регулационен план със Заповед № 2139/19.04.1948 г. Към август и септември процесният имот се намира в урбанизирана територия, определена с Общ градоустройствен план.

Вещото лице е посочил още, че процесният имот е част от имота по АДС № 4313/1970 г., който е с обща площ 1118 дка. За там описания имот се утвърждава идейния застроителен план на Националния киноцентър в м. Бояна със Заповед № 1230/15.07.1972 г. Тъй като няма данни за изменение границите на имота на Киноцентъра до 1995 г., поради което вещото лице приема, че процесният имот попада сред имотите на Студия за игрални филми „Бояна“ към момента на преобразуването му в търговско дружество „Бояна Филм“ ЕАД през януари 1995 г.

Вещото лице намира, че изграждането на Киноцентъра е започнало през 1948 г. В следващите години строителството е продължило и е приключило през 1962 г.

Процесният имот се включва в технологична зона II, описана в нотариален акт № 117/22.12.2006 г. на нотариус В. М..

По делото е изслушано заключение на Съдебно-оценителна експертиза, изготвена от вещото лице Р. К., който е посочил, че средната наемна цена за процесния имот е 3 067 лева, като за ползването на имота за периода от 10.07.2017 г. до м. 09.2019 г. е в размер на 81 260 лева.

По делото са събрани свидетелски показания.

Свидетелят М. М. М. е посочил, че познава И.И., П.Т. и П.С. и знае, че те имат имот в района на Киноцентъра Бояна. Знае, защото е ходил да го поддържа. Според него е силно да се каже, че там има улица. Имало един канал, който се затварял с една ламарина и той от там влизал. Техният имот бил ограден с колчета и мрежа. Той ходил да поддържа имота от треви и да го разчиства от саморасли растения. В един момент някой махнал металната врата, която била там между 2002 г. и 2003 г. През 2003 г. вече я нямало тази врата. Махнали и мрежата, която била там през есента на 2002 г. Имотът бил около 3.5 дка. Разчистването на имота му било възложено от П.Т.. Свидетелят ходил там със своето семейство до към 2010 г. да си прави пикници. Пръскал с раундъп, около 6 пъти годишно ходел. Идвали някакви от охраната на „Ню Бояна Филм“ АД да го питат какви са. Гонили го, заплашвали го. Още от 2002 г. му правили проблеми, но той пак ходел.

Свидетелят Д. Л. Д. е посочил, че е работил за „Ню Бояна Филм“ АД, като от 2006 г. до 2018 г. бил в Съвета на директорите, но имал отношения с дружеството от по-отдавна. През 1991 г. бил първият директор на киноцентъра. От тогава до сега оградата била както и сега. Знае кой е процесният имот, тъй като г-н П. идвал два пъти при Д. В., бивш изпълнителен директор. Имотът бил 97 до оградата на ул. „Кумата“, знае го, защото там засаждали дървета. Като идвал г-н П. искал имотът да му бъде продаден, но му било отговорено, че това не може да стане. Имотът на дружеството

след приватизацията бил около 300 дка и се използвал само за заснемане на филми. Целият бил поддържан от дружеството. Имотът на киноцентъра бил ограден и никой не можел да влезе без разрешение на администрацията на фирмата.

Свидетелят Д. действително е присъствал при разпита на свидетеля М., както сочат жалбоподателите, но доколкото в показанията им няма пряко противоречие по конкретен въпрос, то това процесуално нарушение е ирелевантно и в случая не опорочава показанията на Д..

По делото пред въззивната инстанция е разпитан свидетелят Е. С. М., изпълнителен директор на ответното дружество в периода 1997 г. – 2006 г., който е бил допуснат за установяване твърдяното от ищците давностно владение, но неговите показания не съдържат свидетелство за релевантни факти и обстоятелства, освен заявлението му, че г-н П. и другите собственици никога не са спирани да ходят в имота си, като те влизали през входа на Киноцентъра.

Разпитан е пред САС и свидетелят Л. Т. Л., който е заявил, че е бил началник снимачна техника в ответното дружество, но и главен инженер, като неговите задължения били в техническата част и като главен инженер бил длъжен да познава и територията на киноцентъра. Знае, че територията на Киноцентъра се охранява, включително от 2001 г. насам. Влиза се само с пропуск. Няма информация относно допускане на лица, претендиращи, че са собственици. От мястото му на работа няма пряка видимост към главния вход. Като главен инженер обхождал терена на Киноцентъра, който бил обособен от оградата при пътя между Драгалевци и Бояна. Тя е висока, масивна и труднопреодолима и може да бъде преодоляна само с помощни средства. Територията на Киноцентъра се използвала за снимки на филми. До имота, който му е показан на скица от адв. Д. може да се стигне само през главния вход, в него няма врата.

При така установеното от фактическа страна настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбоподателите са предявили пред първата инстанция кумулативно съединени иски по чл. 108 ЗС и чл. 59 ЗЗД.

За да бъде уважен искът по чл. 108 ЗС ищецът следва да докаже при условия на главно и пълно доказване, че а) е собственик на имота при конкретно правно основание; б) че ответникът владее или държи имота и в) че това владение или държане е без правно основание.

В случая ищците на първо място са се позовавали на придобиване на собствеността въз основа на покупко-продажба и наследствено правоприемство. Освен посоченото и доколкото ответникът е оспорвал праводателите им да са били собственици на имота, ищците следва да докажат и придобивното основание на техните праводатели. За него е твърдяно, че това е реституция по ЗВСОНИ, тъй като процесният имот е отчужден от праводателите Н. Щ. и З. Й. по ЗОЕГПНС (отм.)

Между страните не е спорно пред въззивната инстанция и се установява от представените нотариални актове на нотариус В. К., че П.Т. и И.П. са купили $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния имот от С. З. Й. през 2001 г., чийто наследодател е З. Й.. Не е спорно и се установява от представените нотариални актове и удостоверения за наследници, че П.С. е придобила собствеността на $\frac{1}{2}$ ид.ч. по наследство от своята майка И. С., като последната е наследила $\frac{3}{8}$ от собствеността от Н. Щ., а $\frac{1}{8}$ ид.ч. е купила от Р. Г. – Щ. (друг наследник на Н. Щ.).

Установява се също, че наследодателите Н. Щ. и З. Й. са придобили през 1941 г. всеки по $\frac{1}{2}$ ид. ч. от процесния имот чрез покупко-продажба от продавача И. С. А..

Основен спорен въпрос между страните е дали процесният имот е отчужден от

Н. Щ. и З. Й. през 1949 г. по ЗОЕТПНС (отм.) и дали съответно праводателите на ишците след това са станали собственици на същия по силата на реституция по реда на ЗВСОНИ.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗВСОНИ възстановява се собствеността върху недвижимите имоти, отчуждени по Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост (отм.), които са собственост на държавата, общините, обществените организации или на техни фирми или на еднолични дружества по чл. 61 от Търговския закон и съществуват реално до размерите, в които са отчуждени.

Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗВСОНИ собствеността върху имотите по чл. 1 и 2 се възстановява на лицата, от които те са били отнети, или на техните наследници по закон или други правоприемници. Правото на лицата да получат възстановяване на собствеността се установява с факта, че тя е била отнета от тях или от техните праводатели.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗВСОНИ собствеността върху имотите по чл. 1 и 2 се възстановява, ако собствениците не са били обезщетени чрез изплащане на паричната им равностойност или с друг равностоеен недвижим имот. Получаването на облигации не се смята за обезщетяване.

Следователно, предпоставките за реституция по реда на ЗВСОНИ в посочената хипотеза са имотът да е отчужден по ЗОЕГПНС (отм.), към датата на влизане на закона в сила – 24.02.1992 г. имотът да е държавна собственост, общинска собственост или собственост на държавни и общински фирми или еднолични дружества по чл. 61 ТЗ, имотът да съществува реално до размерите, в които е отчужден и да не е изплатено обезщетение за отчуждения имот.

Реституцията в случая настъпва по силата на закона и не е необходимо провеждането на някаква административна процедура за постигане последиците на реституцията.

Настоящият съдебен състав намира, че от събраните по реда на ГПК относими към спора доказателства не се установява на първо място процесният имот да е отчужден по реда на ЗОЕГПНС (отм.). Доколкото това е елемент от фактическия състав на основаниято за придобиване на собствеността, на което се позовават ишците, то те дължат да го докажат главно и пълно. Пълно е доказването, което създава сигурно убеждение в съзнанието на съда в истинността, респективно верността, или неистинността, респективно неверността на съответното фактическо твърдение и е насочено към сигурно установяване съществуването или несъществуването на даден факт, т. е. пълно е доказването на всички твърдения, обуславящи спорното право. Непълното доказване създава вероятностна представа, ненапълно сигурно убеждение на съда за съществуването или несъществуването на определен факт. Непълно доказване може да бъде проведено по отношение на фактическите твърдения, от които не зависи изходът на спорното право. Когато предмет на доказване са факти, за които доказващият носи доказателствена тежест, доказването е главно. Насрещно е доказването на противната страна, която не носи доказателствената тежест, и поради това същото може да бъде непълно.

За установяване реда за отчуждаване на процесния имот ишците са ангажирали своевременно две заповеди на областния управител на София-град от 2009 г. за деактуване на имоти, представляващи части от процесния, в чиито мотиви е посочено, че имотите са отчуждени по реда на ЗОЕГПНС (отм.) от съответно Н. Щ. и З. Й. – праводатели на ишците. АДС удостоверява възникването, изменението и погасяването на правото на собственост на държавата върху недвижими имоти (чл. 5 от ЗДС и чл. 19 от ЗС), като се съставя от длъжностно лице по ред и форма, определени в закона (чл. 102 - чл. 114 от действащия ППЗДС от 2006 г.; чл. 144 - чл. 158 от отменения ППЗДС

от 1996 г.; чл. 77 – чл. 85 от отменената НДИ от 1975 г.), въз основа на други документи – писмени доказателства, удостоверяващи придобивното (респ. – правоизменящото или правопогасяващото) основание за Държавата (аргум. от чл. 106, ал. 1 от ППЗДС и чл. 105, ал. 1, т. 1 от ППЗДС от 1996 г., отм.). По своята функция и предназначение АДС е почти идентичен, а относно реда за съставянето му – сходен с констативния нотариален акт за собственост по чл. 587, ал. 1 от ГПК (респ. по чл. 483, ал. 1 от ГПК от 1952 г., отм.), поради което задължителните указания и разяснения, дадени с тълкувателно решение (ТР) № 11/21.03.2013 г. на ОСГК на ВКС, са приложими и относно АДС, а именно: АДС се ползва с материална доказателствена сила по чл. 179, ал. 1 от ГПК, респ. по чл. 143, ал. 1 от ГПК (отм.), само относно извършените от и пред актосъставителя действия – че АДС е издаден от посочения в него актосъставител, на посочените дата и място, и че са представени описаните в него документи – писмени доказателства, удостоверяващи придобивното (респ. – правоизменящото или правопогасяващото) основание за държавата. АДС обаче не обвързва съда по въпроса дали е възникнало, съответно – дали е погасено правото на собственост на посоченото в акта основание.

Освен това, по отношение основанието, на което са отчуждени деактуваните имоти АДС не са преки, а косвени доказателства. Несъмнено в практиката на съда се приема, че и с косвени доказателства може да се осъществи пълно доказване, но те трябва да са такива и толкова, че в тяхната взаимовръзка и при съобразяване на други доказателства по делото да не оставят съмнение относно единствен извод, който могат да обосноват. В случая обаче са ангажирани други доказателства от ответника, които възпрепятстват пълното доказване на ишците чрез косвени доказателства. Така ответникът е ангажирал доказателства, че процесният имот се намира на територията, отредена за държавния киноцентър във всички нейни изменения през годините (заклучения на СТЕ), като имотите в тази територия са били отчуждени още през 1948 г. по реда на Закона за приложение на Общия градоустройствен план на Столична голяма община от 1941 г. Съгласно чл. 1 от този закон по общия градоустройствен план на Столичната голяма община ще се осъществяват въз основа на съответните подробни регулационни планове мероприятия на държавата, общината и обществените учреждения, описани в същата норма. Съгласно чл. 77, ал. 3 от този закон отчуждението на недвижимите имоти за мероприятията по чл. 1 се счита станало по силата на самите подробни регулационни планове.

По делото е доказано посредством писмо на директора на Архитектурно-благоустройствена дирекция на Столична община № 10261/13.09.1946 г., че с решение на Градоустройствения съвет от 29.08.1946 г. по протокол № 22 е отреден терен за Държавен киноцентър, който се намира между местностите „Габеро“, „Равен герен“, „Жевовица“ и „Манастирската нива“. Този терен е включен в подробен регулационен план, утвърден със Заповед № 2119/19.04.1948 г., издадена въз основа на Закона за градоустройствения съвет при Столична голяма община, за филмов център – Българска кинематография. С така утвърдения подробен регулационен план съответно са отчуждени и включените в неговите рамки частни имоти, включително процесният, който се е намирал в местността „Равен герен“ (видно от нотариалния акт от 1941 г., както и посочено от вещото лице П.). Че отчуждението е по посочения закон се установява и от представения Протокол от 03.08.1948 г., с който на основание чл. 15 от именно Закона за приложение на Общия градоустройствен план на Столична голяма община е извършена оценка на отчуждаваните имоти.

Ишците са поддържали, че отчуждителният ефект на посочения регулационен план е отпаднал през 1956 г. с влизане в сила на измененията на ЗПИИМ (отм.), тъй като за отчуждението имот не е било изплатено обезщетение. Съгласно чл. 74а ЗПИИМ, обн. Бр. 54/1956 г., разпоредбите на чл. 39, ал. I се прилагат и по отношение на улични

регулации, влезли в сила до 9.VII.1956 г., ако до същата дата недвижимите имоти не са били заети за съответните мероприятия. Според чл. 39, ал. 1 ЗПИНМ Недвижимите имоти на частни лица и обществени организации, отредени за мероприятия по улично-регулационния план, се считат отчуждени от деня на обезщетяване на собственика съгласно правилника за приложение на този закон. От посочените две разпоредби следва извод, че след влизане в сила на изменението от 1956 г. отчуждението по силата на регулационния план, утвърден през 1948 г. се запазва само ако на собствениците е изплатено обезщетение, а ако такова не е изплатено, само ако отчуждените имоти са завзети до 1956 г. Настоящият състав намира, че ответникът не е доказал, че на праводателите на ищците е изплатено обезщетение за отчуждените им през 1948 г. имоти. За установяване на това обстоятелство е представен частен удостоверение документ (Протокол от 03 август 1948), който не обвързва ищците и е оспорен от тях, като други доказателства за посоченото в него, че всички собственици са обезщетени не са събрани, а и имената на техните праводатели – Н. Щ. и З. Й. не фигурират в Протокола.

В същото време обаче по делото са събрани доказателства – строителни книжа, както и заключения на вещи лица по СТЕ, според които застрояването на отчуждения терен на Киноцентъра е започнало още през 1949 г. и е продължило до 1962 г., което пък означава, че отчуждените терени са били завзети още през 1949 г., поради което и нормата на чл. 39, ал. 1 ЗПИНМ от 1956 г. не се прилага, съответно отчуждителното действие на подробния регулационен план от 1948 г. не е отпаднало.

Следва да бъде посочено още, че заповедта на министъра на културата № РД – 09-34/03.02.1999 г., с която е разпоредено намаляване капитала на „Бояна филм“ ЕАД със стойността на акциите, отговаряща на стойността на процесния имот, на която се позовават ищците нито е косвено доказателство за реда за отчуждаване на имота (няма доказателствено значение относно този факт), нито от друга страна поражда вещно-правно действие, водещо до преминаване собствеността върху процесния имот върху ищците, дори те да са правоимащи. Капиталът има предназначение да обезпечи кредиторите на дружеството. Той е постоянна стойност, зад която нормално стои имущество, чиято стойност е най-малко равна на капитала. Ако имуществото е на по-малка стойност, то тогава дружеството е декапитализирано. Затова в такъв случай се предприема обичайно намаляване на капитала, за да бъде той реално покрит от наличното имущество. Имуществото обаче може да бъде и на стойност по-висока от капитала. Няма изискване цялото имущество на дружеството да бъде превърнато в капитал. Капитал и имущество са различни величини, макар и да има изискване капиталът да бъде покрит с имуществото, т.е., стойността на имуществото да е поне равна на капитала. Обратното обаче не е вярно. Дружеството може да има имущество, чиято стойност е над стойността на капитала. От друга страна намаляването на капитала със стойността на определено имущество не води до загубване собствеността на дружеството върху това имущество. То остава в патримониума на дружеството, но вече не служи за покриване на капитала. Предвид това, само намаляването на капитала със стойността на едно имущество не е достатъчно, за да бъде прехвърлена собствеността върху това имущество на друго лице. Необходимо е и осъществяването на някой от предвидените в закона способи за прехвърляне на права, а такъв в случая не се установява да е реализиран.

Едва пред въззивната инстанция ищците са представили АДС № 7852/30.09.1949 г., който удостоверява, че ½ ид.ч. от нива от 1900 кв.м. е отчуждена по ЗОЕГПНС(отм.) от Н. А. Щ., без да е обоснована нито една от хипотезите на чл. 266 ГПК, въпреки изрично дадената възможност за това, поради което и настоящият състав не е приел акта към доказателствата по делото. Дори обаче същият да бе приет като доказателство по делото, то крайният извод не би бил променен, предвид следното: След като се

установява, че процесният имот във вида му към 1941 г. е отчужден през 1948 г. с утвърждаване на подробен регулационен план по Закон за приложение на Общия градоустройствен план на Столична голяма община, то няма как същият да бъде повторно отчужден по реда на ЗОЕГПНС (отм.) през 1949 г. Повторното отчуждаване не поражда действие. Ето защо такова последващо отчуждаване не би породило право на реституция по ЗВСОНИ.

След като ишците не са доказали, че процесният имот е отчужден по реда на ЗОЕГПНС (отм.), което е елемент от фактическия състав на въведеното в процеса от ишците придобивно основание, то неприложим е реда на чл. 1, ал. 1 ЗВСОНИ за автоматична реституция и ишците не са станали собственици на процесния имот на това основание. Искът им по чл. 108 ЗС е поради това неоснователен.

Ишците са въвели в предмета на делото и евентуално основание за придобиване собствеността върху процесния имот, а именно давностно владение, започнало през 2001 г. след сключване на нотариалните договори за покупко продажба на части от процесния имот и завършило в края на 2006 г. Придобивната давност е способ за придобиване на право на собственост и други вещни права върху чужда вещ, чрез фактическо упражняване на тези права в продължение на определен от закона срок от време. Придобивната давност има два елемента – обективен – фактическа власт през определен период от време и субективен елемент – намерение да се свои вещта кат усвоя. За да е налице обективният елемент фактическата власт следва да бъде упражнявана явно, непрекъснато и несмущавано.

Настоящият съдебен състав намира, че по делото не е доказан и този евентуален придобивен способ. За установяване на неговия обективен елемент по делото са изслушани двама свидетели – свидетеля М., разпитан пред първата инстанция и свидетеля М., разпитан пред въззивната инстанция. Показанията на нито един от двамата не доказват установяването на постоянна, явна и несмущавана фактическа власт на ишците върху процесния имот. На първо място, изобщо не се доказва те изобщо да са получили фактическата власт върху имота. В нотариалните актове, с които са купили части от процесния имот, не е удостоверено предаване на фактическата власт от техните праводатели. Такова предаване не се установява и от други доказателства по делото. Не се установява дори имотът да е бил отделно ограден – както от свидетелските показания на свидетеля Д., така и от заключението на вещното лице М. и вещното лице П. се установява, че процесният имот попада в технологичната територия на Киноцентъра и е ограден от към улицата само с масивната ограда на самия Киноцентър, построена през 1965 г. Имотът е обособен като отделен само кадастрално и регулационно, но не и физически. Не са достоверни относно ограждането показанията на свидетеля М., който е заявил, че там изобщо нямало улица, а само канал, при положение, че на всички скици и от заключенията на вещните лица се установява, че от север на имота е ул. „Кумата“ (Боянска). Относно твърдяното от ишците упражняване на фактическа власт свидетелят М. установява само, че същият е влизал неколkokратно в имота по възлагане от И. П., но още от 2001 г. охраната на „Ню Бояна Филм“ АД го е гонела. Т.е., дори да приемем, че тези посещения представляват упражняване фактическа власт върху имота от лице, на което един от ишците е възложил да поддържа имота, то тази фактическа власт очевидно не е упражнявана спокойно. Свидетелят М. пък не установява никакъв релевантен за владението факт.

След като не е доказан дори обективният елемент на владението, безпредметно е изследване наличието на субективен такъв. Искът по чл. 108 ЗС е неоснователен и на основание придобивна давност.

Доколкото ишците не доказват основанията, на които претендират да са станали

собственици на процесния имот, ирелевантно в настоящия случай е обсъждането на въпроса дали ответникът е станал собственик на този имот на твърдяното главно основание чл. 17 ЗППДОБП (отм.) или евентуално поради изтекла придобивна давност, тъй като не неговото право на собственост е предмет на делото.

След като е неоснователен главният иск по чл. 108 ЗС, то неоснователен е и обусловеният иск по чл. 59 ЗЗД за заплащане на обезщетение за неоснователно ползване на процесния имот. Следва да бъде посочено, че първоинстанционният съд е отхвърлил исковите за размери, различни (по-малки) от тези, до които исковите са увеличени в последното съдебно заседание пред СГС, но въпросът дали това се дължи на очевидна фактическа грешка или на непроизнасяне по целия предмет на иска не може да бъде решен по реда на инстанционния контрол.

Поради достигане от двете инстанции до идентични крайни изводи, първоинстанционното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

По разноските: При този изход от спора право на разноски има въззиваемия. Той е доказал разноски за адвокатски хонорар в размер на 6360 лева и 300 лева – за вещо лице, които следва да му бъдат присъдени изцяло.

Воден от изложеното, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3007/14.05.2020 г. по гр.д. № 13719/2017 г. на СГС, I-13 състав, с което са отхвърлени предявените от И. П. И., П. И. Т. и П. В. С. против „Ню Бояна Филм“ АД, искове с правно основание чл. 108 от ЗС за признаване на собствеността на основание покупко-продажба и наследяване след реституция по чл. 1, ал. 1 ЗВСОНИ, а евентуално чрез придобивна давност в периода 2001 г. – 2006 г., и предаване на владението върху Урегулиран поземлен имот VI-97, находящ се в местността „Национален киноцентър“ Бояна гр. София, целият с площ от 3 800 кв.м, съставляващ съгласно скица копие от неodobрен кадастрален план имот пл. № 97, нанесен в кадастрален лист № 600, 661, с идентификатор **68134.1945.97**, при граници на имота съгласно Скица от Агенция по кадастъра: Поземлен имот с идентификатор **68134.1945.104**, Поземлен имот с идентификатор **68134.1945.18** и Поземлен имот с идентификатор **68134.1945.1161**, както и исковите с правно основание чл.59 ЗЗД за заплащане на обезщетения за неоснователно обогатяване на ответника за периода от 10.07.2017 г. до 24.10.2017 г. в размер за първите двама от по 1750 лв. и от 3500 лв. за третия ищец, като неоснователни.

ОСЪЖДА И. П. И., ЕГН *****, П. И. Т., ЕГН ***** и П. В. С., ЕГН ***** да заплатят на „Ню Бояна Филм“ АД, ЕИК 831905091, сумата **3660 лева** – разноски пред САС.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____